

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí konanom 14. marca 2017 v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Pavla Farkaša a sudcov JUDr. Martina Piovartsyho a JUDr. Štefana Harabina, v trestnej veci proti obvinenému **P. B.**, pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák., o dovolaní obvineného podaného prostredníctvom obhajcu JUDr. V. B. proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 24. mája 2016, sp. zn. 5 To 42/2016, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného **P. B.** **s a o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Lučenec rozsudkom zo 7. apríla 2016, sp. zn. 22 T 197/2015, uznal obvineného za vinného zo spáchania prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. a prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1, ods. 2 písm. b/ Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

- dňa 20.07.2015 v čase o 19.00 hod. v L., na R. I. v byte, vulgárne nadával a fyzicky napadol manželku J. B., nar. X., a to tak, že ju bil po celom tele rukami, päťami, kopal ju nohami, pričom podľa lekárskej správy zo Všeobecnej nemocnice s poliklinikou v L. n. o. J. B. utrpela zranenia, a to dvojité zlomeninu nosových kostí bez posunu úlomkov, zlomeninu nosovej priehradky bez posunu úlomkov a pomliaždenie hodnej pery úst vľavo s krvnou podliatinou, ktoré zranenia si podľa znaleckého posudku MUDr. M. B., znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia – odvetvie chirurgia – traumatológia, u nej vyžadovali dobu liečby a PN 14 dní, t.j. od 20.7.2015 do 2.8.2015,

- dňa 25.7.2015 v čase o 17.15 hod. v L., na R. I. v byte, sa vyhrážal zabitím a fyzicky napadol manželku J. B., nar. X., a to tak, že ju udrel päšťou do tváre, nadával jej, že je „kurva“, kde sa bola „kurvit“ a povedal vyhrážku v znení : „Keď ťa chytím, tak ťa zabijem a vyhodím zo štvrtého poschodia“, pričom po návrate z výkonu trestu odo dňa 15.7.2015 až do 25.7.2015 sa jej opakovane vyhrážal tým, že mu je jedno, že dostane 20 rokov za to, že ju zabije, aj tak to urobí, čím tak svojím správaním vzbudil u J. B. dôvodnú obavu o jej život a zdravie, že svoje vyhrážky uskutoční, nakoľko má nevyspytateľné správanie.

Za to súd uložil obvinenému podľa § 156 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 37 písm. h/, písm. m/, § 38 ods. 2, ods. 4, § 41 ods. 1 Tr. zák. úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) rok a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. b/ Tr. zák. bol obvinený na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvineného zaviazal na náhradu škody vo výške 35,23 Eur poškodenej V.

Na podklade odvolania obvineného Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením z 24. mája 2016, sp. zn. 5 To 42/2016, odvolanie obvineného ako nedôvodné zamietol.

Proti rozhodnutiu krajského súdu podal dovolanie obvinený, ktorý namietal dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. e/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por., teda že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu, vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, a rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V bližšom odôvodnení dovolania uviedol, že v celom trestnom konaní došlo k závažným procesným pochybeniam, k výraznému porušeniu jeho práv na spravodlivý proces, práva na obhajobu a neboli vykonané všetky navrhnuté dôkazy. Rozsudok súdu prvého stupňa bol vydaný predčasne, pretože bol neúplne zistený skutkový stav. Pri druhom

skutku bola jeho vina založená len na jedinom dôkaze – výpovedi jeho manželky - poškodenej, ktorej dôveryhodnosť je pochybná. Zo zásady prezumpcie neviny vyplýva pravidlo, že ak vzniknú pochybnosti o skutkovej otázke, treba rozhodnúť v prospech obvineného, súd však v jeho prospech nerozhodol. Pri vyhlasovaní rozsudku podľa neho došlo k porušeniu zákona, keď výrok nebol prečítaný celý a nebolo dané stručné odôvodnenie, ako to vyžaduje ustanovenie § 171 ods. 2 Tr. por. Postup prvostupňového súdu bol v rozpore so zákonom aj po vyhlásení rozsudku, pretože spis bol v rozpore s § 314 Tr. por. odoslaný na odvolací súd už 18. apríla 2016, hoci lehota na odvolanie končila neskôr. Ďalej poukázal na to, že orgány činné v trestnom konaní nekonali nestranné, v prospech čoho svedčí aj skutočnosť, že poškodená disponovala informáciami, ktoré by pri zákonomnom postupe nemohla mať, taktiež postupné upresňovanie útokov z jej strany, odlišnosti a nepresnosti nachádzajúce sa v trestnom spise vrátane výhražných listov zo strany manželky s poznatkami o postupe vo vyšetrovaní. V rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku boli vykonané výsluchy svedkov, najmä svedka H., i policajtov, čoho dôkazom je protokolovanie z písomností už založených v spise, a došlo aj k porušeniu § 2 ods. 12 Tr. por. pri hodnotení dôkazov a k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania, pretože obhajcovi nebola poskytnutá zápisnica z hlavného pojednávania napriek jeho výslovnej žiadosti, hoci prokurátorovi poskytnutá bola.

Vzhľadom na uvedené obvinený navrhol vysloviť porušenie zákona v jeho neprospech, rozhodnutie súdu prvého i druhého stupňa zrušiť, prikázať okresnému súdu vec znova prejednať a prepustiť ho z výkonu trestu na slobodu.

K dovolaniu obvineného sa vyjadрила prokurátorka Okresnej prokuratúry Lučenec, ktorá uviedla, že v priebehu trestného konania nedošlo k porušeniu práv obvineného a dovolacie dôvody ním namietané neboli naplnené. Súd vo veci vykonal všetky potrebné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil, a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil. Právo na obhajobu bolo zabezpečené v priebehu celého trestného konania a v súlade s ustanoveniami zákona. Pokiaľ ide o zákonnosť dôkazov, podľa nej neboli zistené žiadne nedostatky, ktoré by mohli mať relevantný vplyv na rozhodnutie o vine, treste a náhrade škody. Vzhľadom na uvedené prokurátorka navrhla dovolanie podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť.

Vyjadrenie prokurátorky bolo doručované na vyjadrenie dovolateľovi a jeho obhajcovi (I. ÚS 355/2015).

Obvinený k vyjadreniu podal prostredníctvom svojho obhajcu vyjadrenie, v ktorom zotrval na argumentácii uvedenej v dovolaní s tým, že vyjadrenie prokurátorky považoval za právne irelevantné s absenciou vyjadrenia ku konkrétnym namietaným skutočnostiam. Zdôraznil pritom, že právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu. Prokurátorke vytkol aj to, že nebol vykonaný riadny dozor nad vyšetrovaním. V závere žiadal podanému dovolaniu vyhovieť v celom rozsahu.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre jeho podanie a zistil, že dovolanie proti napadnutému právoplatnému rozhodnutiu je prípustné (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. a/, písm. h/, § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na zákonom určenom mieste (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky podľa § 373 ods. 1, ods. 2 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por., a boli splnené aj podmienky podľa § 371 ods. 4 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí dospel k záveru, že dovolanie je potrebné odmietnuť podľa § 382 písm. c/ Tr. por., nakoľko je zrejmé, že nie sú splnené namietané dôvody dovolania.

Dovolací súd v prvom rade poznamenáva, že dovolateľ vo svojom dovolaní jednotlivé námietky nepriradil ku konkrétnym dovolacím dôvodom, ktoré uplatnil, preto súd pri posudzovaní námietok vychádzal z ich obsahu (§ 62 ods. 1 prvá veta Tr. por. per analogiam) a z vymedzenia jednotlivých dovolacích dôvodov podľa § 371 Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

Porušením práva na obhajobu sa rozumie najmä porušenie ustanovení o povinnej obhajobe v zmysle § 37 Tr. por. Ide obzvlášť o situáciu, keď obvinený po určitú časť trestného konania nemal obhajcu napriek tomu, že ho mal mať, a zároveň orgány činné v trestnom konaní alebo súd v tomto čase reálne vykonávali úkony trestného konania,

ktoré smerovali k vydaniu meritórneho rozhodnutia, prípadne ak ide o iné pochybenie súdu alebo orgánov činných v trestnom konaní, v dôsledku ktorého dôjde k odňatiu alebo znemožneniu riadneho uplatnenia procesných práv obvineného. Intenzita takéhoto porušenia musí dosahovať stupeň zásadnosti, teda takéto porušenie musí kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby.

Obvinený namietal, že pri vyhlasovaní rozsudku nebol prečítaný celý výrok, pričom nebolo dané ani stručné odôvodnenie, ako to vyžaduje ustanovenie § 171 ods. 2 Tr. por., a po vyhlásení rozsudku bol v rozpore s § 314 Tr. por. spis odoslaný na odvolací súd už 18. apríla 2016, hoci lehota na odvolanie končila neskôr. Došlo k porušeniu zásady kontradiktórnosti konania, pretože obhajcovi nebola poskytnutá zápisnica z hlavného pojednávania napriek jeho výslovnej žiadosti, hoci prokurátorovi poskytnutá bola.

Z obsahu zápisnice z hlavného pojednávania zo 7. apríla 2016 vyplýva, že prvostupňový rozsudok bol vyhlásený v znení, v akom bol následne písomne vyhotovený, vrátane všetkých náležitostí výroku, preto sa námietka dovolateľa javí ako zavádzajúca, rovnako ako námietka, že obhajca žiadal zápisnicu z hlavného pojednávania, ktorá mu nebola poskytnutá. V súdnom spise, či už samostatne alebo v rámci hlavného pojednávania a dokonca ani v rámci verejného zasadnutia krajského súdu, sa evidentne nenachádza takáto žiadosť obhajcu. Dovolateľovi však treba dať za pravdu v tom, že súd prvého stupňa rozsudok na hlavnom pojednávaní neodôvodnil tak, ako to vyžaduje ustanovenie § 171 ods. 2 Tr. por., keďže v zápisnici po vyhlásení výroku rozsudku nasleduje záznam : „Po vysvetlení významu rozhodnutia súdu a poučení o opravnom prostriedku, o možnosti podať odvolanie v lehote 15 dní od vyhlásenia rozsudku uviedol ...“. Zmienka o odôvodnení rozhodnutia v zápisnici nie je, pričom nie je zrejmé, či táto časť vyhlásenia mala spadať pod „vysvetlenie významu rozhodnutia“. Dovolací súd v tejto súvislosti poznamenáva, že aj prípadné pochybenia takéhoto charakteru nemajú sami o sebe vplyv na uplatnenie práv obvineného na obhajobu. Na to, aby mohol byť naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/, sa vyžaduje zásadné porušenie majúce kľúčový charakter s ohľadom na celé konanie, ktoré je ním negatívne ovplyvnené, a takéto porušenie musí mať aj reálny dopad na práva obvineného. Takáto situácia v prejednávanej veci nenastala. Písomné vyhotovenie rozhodnutia obsahujúce všetky náležitosti, vrátane výroku a kompletného odôvodnenia bolo obvinenému aj jeho obhajcovi po vyhlásení rozsudku doručené, preto mal možnosť sa s ním sám

i prostredníctvom obhajcu riadne oboznámiť a podať proti nemu opravný prostriedok, ktorú možnosť i využil. Rovnaký záver platí pre predčasné zaslanie spisu krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní, keď takýto postup nesúladi s ustanovením § 314 Tr. por. nemá vplyv na uplatnenie práv jednotlivých strán trestného konania. Povinnosť uložená súdu prvého stupňa v tomto ustanovení má len poriadkový charakter a jej cieľom je predovšetkým predchádzať priet'ahom a rozhodnúť o všetkých odvolaniach v jednom konaní (R 52/1968).

Pokiaľ ide o námietku obvineného spočívajúcu v nevykonaní všetkých navrhnutých dôkazov zo strany súdu prvého stupňa, dovolací súd poukazuje na judikatúru najvyššieho súdu v tejto otázke a pripomína, že obsahom práva na obhajobu je síce i právo navrhnúť dôkazy a tomu zodpovedajúca povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu sa takýmto návrhom zaoberať a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú, nemožno však úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo. Za porušenie tohto práva nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por. Súd vykonávajúci dokazovanie vo veci čo do rozsahu dokazovania nie je viazaný návrhmi strán ani ich názormi. Je výlučne na jeho zvážení, vykonanie ktorého z dôkazov má pre rozhodnutie veci podstatný význam a vykonanie ktorého naopak nie je právne významné, keďže pre vydanie rozhodnutia nie je podstatné, koľko dôkazov je vykonaných, ale aká je ich dôkazná sila (*argumenta ponderantur, non numerantur*). Rovnako v zmysle uvedeného súd nie je povinný vyhovieť každému návrhu strany na doplnenie dokazovania.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že zo strany obvineného boli niekoľkokrát vznesené návrhy na doplnenie dokazovania, a to v prípravnom konaní i v konaní pred súdom. S každým z návrhov sa orgány činné v trestnom konaní i súd riadne vypořádali, pričom viacerým z nich bolo vyhovené (napr. vypočutie hliadky PZ, vyšetrotateľa V. i znalca MUDr. B.). Odmietnutie návrhov zo strany súdu prvého stupňa bolo riadne zdôvodnené na hlavnom pojednávaní 7. apríla 2016 i v jeho rozhodnutí (str. 5 rozsudku).

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. e/ Tr. por. je daný vtedy, ak vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý nebol vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania, hoci vylúčený mal byť. Predpokladom pre vylúčenie je v zmysle § 31 ods. 1 Tr. por. skutočnosť, že u orgánu činného v trestnom konaní, prísediaceho alebo sudcu možno mať pochybnosti o ich nezaujatosti pre ich pomer k prejednávanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní. Dôvodom na vylúčenie je aj činnosť týchto subjektov v inej pozícii v prejednávanej veci, prípadne na orgáne vyššieho stupňa (§ 31 ods. 2 a 3 Tr. por.).

Dovolateľ namietal, že orgány činné v trestnom konaní nekonali nestranne, v prospech čoho podľa neho svedčí aj skutočnosť, že poškodená disponovala informáciami, ktoré by pri zákonom postupe nemohla mať, taktiež postupné upresňovanie útokov z jej strany, odlišnosti a nepresnosti nachádzajúce sa v trestnom spise vrátane výhražných listov zo strany manželky s poznatkami o postupe vo vyšetrovaní.

Dovolací súd preskúmal uvedenú námietku v rozsahu, v akom bola dovolateľom obsahovo vymedzená, a dospel k záveru, že z obsahu spisu nevyplývajú žiadne také skutočnosti, ktoré by nasvedčovali pravdivosti tvrdenia obvineného, teda existencii dôvodov pre vylúčenie orgánov činných v trestnom konaní z úkonov trestného konania pre ich pomer k prejednávanej veci alebo k stranám. Možnými bližšími vzťahmi medzi poškodenou a vyšetrovateľom sa zaoberal už súd prvého stupňa, ktorý dotknuté osoby v tejto veci vypočul. Z vyjadrení poškodenej (na hlavnom pojednávaní 25. februára 2016) ani Ing. J. V. (na hlavnom pojednávaní 7. apríla 2016) nevyplýva, že by medzi nimi existovali vzťahy, ktoré by zakladali uvedený dovolací dôvod. Pokiaľ ide o ostatné námietky, dovolaciemu súdu nie je zrejmé, aké nepresnosti a odlišnosti sa mali nachádzať v trestnom spise, nakoľko tieto dovolateľ nešpecifikoval, rovnako ako informácie, ktorými mala poškodená disponovať. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že poškodená ako strana trestného konania má okrem iného právo nazerať do spisov a preštudovať ich (§ 46 ods. 1 Tr. por.), preto informáciami týkajúcimi sa prebiehajúceho trestného konania disponuje.

Podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom.

Dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. sa vzťahuje k najdôležitejšej fáze trestného konania – k dokazovaniu, ktoré prebieha v štyroch etapách. Prvou je vyhľadávanie dôkazov, druhou ich zabezpečenie, treťou ich vykonávanie a poslednou etapou hodnotenia dôkazov. Za dôkaz pritom môže slúžiť všetko, čo môže prispieť k náležitému objasneniu veci a čo sa získalo z dôkazných prostriedkov podľa Trestného poriadku alebo podľa osobitného zákona [§ 119 ods. 2 (veta prvá) Tr. por.]. Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. sa vzťahuje predovšetkým k tretej etape dokazovania, t. j. k vykonávaniu dôkazov súdom. Je však treba podotknúť, že zahŕňa aj predchádzajúce dve štádiá dokazovania (vyhľadávanie a zabezpečovanie), lebo dôkazy zadovážené v rozpore so zákonom, eventuálne získané nezákonným donútením alebo hrozbou (§ 119 ods. 4 Tr. por.), nie sú v trestnom konaní použiteľné a hodnotiteľné. Rovnako je podstatnou chybou konania, ak súd opiera svoje skutkové zistenia a právne závery o dôkazy, ktoré na hlavnom pojednávaní neboli vykonané alebo už v prípravnom konaní neboli vykonané zákonom predpísaným spôsobom a ich procesné nedostatky pred súdom neboli sanované (ZSP 54/2001). V rámci uvedeného dovolacieho dôvodu sa preto skúma predovšetkým postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu pri získavaní a vykonávaní dôkazov, ktoré slúžili ako podklad pre rozhodnutie vo veci.

Podľa obvineného mal uvedený dovolací dôvod spočívať v tom, že výsluchy svedkov, najmä svedka H., boli vykonané v rozpore s ustanoveniami Trestného poriadku.

Po preskúmaní uvedeného dovolacieho dôvodu tak, ako ho vymedzil dovolateľ, keď nešpecifikoval, v čom mala nezákonnosť dôkazov spočívať, s ohľadom na obsah spisového materiálu dovolací súd dospel k záveru, že ani tento dovolací dôvod nebol naplnený. Výsluchy jednotlivých svedkov, vrátane svedka H. boli vykonané na hlavnom pojednávaní v súlade s § 131 a nasl. Tr. por., pričom títo boli riadne poučení o svojich právach a povinnostiach podľa § 127 a nasl. Tr. por.

Napokon dovolateľ namietal dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku a použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia je pochybenie súdu pri aplikácii práva na skutok, ktorý bol zistený a v potrebnom rozsahu objasnený, a to v takej intenzite, že to zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (a contrario § 371 ods. 5 Tr. por.). O nesprávnu právnú aplikáciu práva ide najmä vtedy, ak bol skutok v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, hoci o trestný čin v tomto prípade nešlo, alebo ak išlo o iný trestný čin, než ten, ktorý sa nachádza v právnej vete napadnutého rozhodnutia, teda ak skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol subsumovaný (podradený) pod nesprávnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom takáto nesprávna subsumpcia bola v neprospech obvineného (teda spravidla pôjde o prísnejšie trestnú skutkovú podstatu). V tejto súvislosti však treba podotknúť, že dovolací súd pri preskúvaní uvedeného dovolacieho dôvodu nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť zisteného skutku, čo je explicitne vyjadrené i v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i/ veta za bodkočiarkou Tr. por. Zabezpečiť správnosť a úplnosť skutkových zistení a následne ustáliť skutok je vecou súdu prvého, prípadne druhého stupňa, a dovolací súd už nie je oprávnený zistený skutok skúmať ani prehodnocovať, ale musí ho ako správny prezumovať a vychádzať z neho. Rovnako to platí o dôkazoch vykonaných súdmi nižšieho stupňa a ich hodnotení, ktoré sú predpokladom pre ustálenie skutkových záverov.

Obvinený namietal nedostatočné zistenie skutkového stavu, predovšetkým vo vzťahu ku skutku 2/, keď sa súd oprel len o jedinú výpoveď – poškodenej, ktorá bola pochybná. Vykonané dôkazy a rozpory podľa neho boli vyhodnotené jednostranne v jeho neprospech, súd postupoval v rozpore so zásadou „in dubio pro reo“. Z podstaty dovolateľom tvrdených námietok teda vyplýva, že smerujú proti správnosti a úplnosti zisteného skutku, rozsahu a hodnoteniu vykonaného dokazovania, preskúvanie ktorých je v zmysle uvedeného dovolacím súdom neprípustné.

In medias res namietaného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolací súd uvádza, že po preskúvaní veci nezistil v rozhodnutiach súdov nižších stupňov také pochybenia, ktoré by znamenali naplnenie dôvodov dovolania v zmysle uvedeného ustanovenia. Z vymedzenia skutkov tak, ako boli ustálené súdom prvého stupňa, je jednoznačné, že sú trestnými činmi a že obvinený naplnil ich skutkovú podstatu tak, ako je vymedzená v Trestnom zákone, teda k nesprávnej aplikácii práva zo strany súdu nedošlo,

čo napokon pri preskúmaní prvostupňového rozhodnutia skonštatoval aj odvolací súd a obvinený právnu kvalifikáciu skutkov ani nenamietal. Rozhodnutie súdu prvého stupňa i súdu odvolacieho sú v tomto zmysle plne v súlade so zákonom.

Z uvedeného je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por., a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c/ Tr. por. jeho dovolanie na neverejnom zasadnutí ako nedôvodné odmietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 14. marca 2017

JUDr. Pavol F a r k a š , v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Mgr. Sylvia Machalová